

Андрей Геласимов
ГОДИНА НА ЛЪЖАТА

ОТ ЗВЕЗДАТА НА РУСКАТА ПРОЗА АНДРЕЙ ГЕЛАСИМОВ
АВТОР НА „СТЕПНИ БОГОВЕ“ И „ДОМ НА УЛИЦА „ЕЗЕРНА“

Andrej Gelasimov
God obmana

Copyright © 2003 by Andrej Gelasimov
All rights reserved.

Андрей Геласимов
Година на лъжата

- © Васил Данов, преводач, 2014
 - © Иво Рафайлов, художник, 2014
 - © **Enthusiast** – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014
- ISBN 978-619-164-104-8

Андрей Геласимов
ГОДИНА НА ЛЪЖАТА

Роман

*Превел от руски
Васил Данов*

enthusiast
София, 2014

Пролет:

МИХАИЛ

После се замислих от кого бих могъл да изкрънкам нещичко поне за седмица. Излезе, че от никого. Когато започнах работа, да вземеш пари назаем беше най-лесното нещо. Сολидна фирма. Партньори в Щатите и из цяла Европа, луксозен офис, шефът се придвижва със специален хеликоптер. Кой да ти предложи, че ще започнат съкращения? Ами сега как да си връщам заемите? Изритват те като куче и давай – гази рядката кал наред булеварда и си бърши сополите. Щом дошла е, мамка му, пролетта, ти широко разтвори врата!

* * *

Следобед киснах на булевард „Гогол“, после се мотях около храма „Христос Спасител“, впоследствие седях на стъпалата пред библиотеката край паметника на Достоевски и когато съвсем измръзнах, се примъкнах в Александровската градина. Пейките там са най-удобни. Меки като пух и като че ли имат отопление. Задникът ми усещаше разликата между пейка от Тверския булевард и пейките пред Кремълските порти. Не задник, а професор. Жалко, че в Московския университет не търсят такива научни дейци. Макар че що за заплати получават тамошните професори?

– Извинете, да имате запалка?

Изневиделица досами мен изскочи някаква дамичка. Все едно се появи от дън земя. Как не я видях по-рано? Май и на нея пейчицата ѝ бе харесала.

– Моля – нахакано шракнах моята „Zippo“. Обичам солидните неща.

Нямаше вид на скорошна безработна. Изглеждаше доволна, с тоалет от „Нина Ричи“ или от който и да е друг от въпросната гилдия. Напоследък не следя модните тенденции. Така и не разбрах защо се шматка покрай пейките.

Озърнах се да видя нейните горили. Покрай такава матрона няма начин да не се навърта поне един шофьор.

Тази беше без придружител.

– Колко? – Леко се наведе към мен, за да разбере, че парфюмът ѝ чини над двеста гуцера.

– Сто – рекох, без да се замислям.

Казах го ей така, на майтап. Нямах и представа какво ме пита.

А тя си отваря чантичката и вади две по петдесет. Зелени. Съвсем като на кино. И ми ги пъха в ръката.

Викам ѝ:

– За какво?

Пък тя:

– Нали знаеш.

Поогледах я и казвам:

– Неее, не съм съгласен.

А тя:

– Малко ли ти се виждат? Ето още петдесет.

Отговарям:

– Ама не искам никакви петдесет.

А тя вика:

– Добре тогава. Хайде за двеста.

И ми тика още долари.

Викам си: „Брех, мамка му, овапцах я. Лепна ми се някаква откачалка“. И леко я отбутвам

А тя изведнъж се сеща:

– Я чакай, ти случайно ли седна на тази пейка?

– Аха – отвърщам. – Задникът ми измръзна на камъните.

Разсмя се.

– Дай да запаля още една.

Каза го с нормален глас.

Пак щракнах със „Zippo“-то, тя дръпна дима и поседяхме мълчаливо. Сиреч, седим си на пейката и си пафкаме. На кого му пука? Наоколо се мотаеха туристи. Започнаха да прииждат на тълпи на Манежния площад, след като отдолу построиха онази простотия – фонтанчета, зоопаркче и прочее. Децата си падат по тях.

Тя тихо се изкиска.

– Ама ти защо се отказа?

Вдигнах рамене.

– Не знам... За пари някак си не мога...

– И толкова сериозно отблъскваше ръката ми.

Пак прихна.

– Притесни ли се? Даже преbledня.

– Е, не. Просто не разбрах за какво става дума.

– Ти наистина ли седна тук случайно?

– Че защо, не може ли просто да се поседи на пейката?

Дръпна силно от цигарата.

– Ами това място е специално.

– Да, вече разбрах.

– Много си схватлив.

Млъкна и продължи да ме оглежда през дима.

– Май не ти харесах. Може би съм старичка за теб?

Беше на около трийсет. Разбира се, можеше и да е малко помлада, но изглеждаше прилично. Направо си я биваше. Симпатична. Възрастта изобщо не ѝ пречеше.

– Не, не е заради това – уточних. – Възрастта няма нищо общо. Просто не мога за пари.

– Е, ти си знаеш.

Дръпна се назад и сложи ръка върху облегалката.

– Виж ти, запролети се – рече с въздишка. – При теб нещата наред ли са?

– Да, да, нормално. А при вас как е?

– Защо тогава киснеш тук самичък? Посинял си от студ.

– Е, дреболии. Просто имам доста свободно време.
– Който има много време, при такова време не търка пейките.

– А какво прави?

– Седи на някое приятно място.

– За такова място са нужни доста кинти.

Хвърли цигарата и се усмихна.

– Сега знаеш къде можеш да ги изкараш.

– Разбира се, по принцип... – запелтечих.

– Обади се, ако размислиш.

Стана и ми подаде визитка.

– Симпатията си, но вече посиняваш. Върви си вкъщи, че ще премръзнеш. Как се казваш все пак?

– Миша.

Стисках визитката и мислех, че трябваше да приема. Това бяха парите, които от сутринта се чудех къде да намеря. Ама как сега да хукна след нея? Един вид, „Момент, може ли да си побъбрим още малко?“. Брей, мамка му, винаги става така. Акълът ми никога не идва навреме. За кой ли път се прецаквам!

Пъхнах визитката дълбоко в джоба и реших да се прибирам. Какво друго ми оставаше?

* * *

На другия ден сутринта изгребах къде-що имах из джобовете си и картината се оказа доста мрачна. За да не се отчайвам напълно, изтичах до супер и закусвалнята. Натъпках се с кифлички с маково семе. Останаха ми стотинки и за мляко, но то беше вчерашно. Утешаваше ме мисълта, че дребните щяха да ми стигнат за още три дни. И хладилникът работеше. Като приспадна парите за пакет „Марлборо“ и за кутийка „Тик-так“, оставаха някакви стотинки. Колкото да отида донякъде с метрото. Желателно в направление, където ще намеря пари. Веднъж натам и втори път – обратно. Макар че ако наистина

намерех пари, за обратния курс нямаше какво да му мисля. Проста работа.

Седнах до телефона и се замислих. Нищо не ми хрумваше, освен спомени за сърдити приятели и за обидени роднини. Те все ми се цупеха, а когато се срещаме по улиците, или се обръщаха настрана, или се шмугваха в някой магазин. И едните, и другите ме смятаха за непрокопсаник, който не умее да управлява финансите си и вечно не му стигат парите. Особено ги възмущаваше фактът, че не мога да се оправям с техните пари. От подобни мисли пак огладнях. Трябваше да намеря някакво решение. „Ех, да бях американец, мина ми през ума. Звъниш на телефон 911 и ти носят пари. Пакетирани в малки, старателно подредени купчинки, увити със сребърно фолио. Като в приказка. И ти пеят с тихи гласове „Хепи бърддей ту ю“.“

Най-сетне реших, извадих вчерашната визитка и се вторачих в нея. Не мога да кажа, че я бях забравил, но все пак да изкараш парици по стария, изпитан метод би било някак си... Абе какво ми пука!

Тъкмо да вдигна слушалката, телефонът изведнъж иззвъня и така ме стресна, че сърцето ми щеше да изхвъркне.

– Да?! – почти изкрещях в слушалката.

– Обаждаме се от приемната на генералния директор на „Ред стар индъстриз“. Семейство Воробьови ли сте?

– Да, аз съм – викнах още по-силно. – По-точно не семейството, а Михаил Воробьов. Аз съм!

– Днес имате приемен час в дванайсет. Моля ви да дойдете пет минути по-рано.

– Но... аз съм уволнен поради щатни съкращения. Онзи ден ми дадох последната заплата.

„Която похарчих...“, обади се вътрешният ми глас.

– Значи очакваме ви в дванайсет без пет. Моля, не закъснявайте. Всичко хубаво!

– Момент, почакайте! – писнах изплашено. – С кого е срещата? И за какво?

– С генералния директор. Довиждане.

Слушалката отдавна писукаше, а аз все още я притисках към ухото си. Докато работех във фирмата, нито веднъж не видях по-старши началник от шефа на моя отдел. А на най-главния никой не бе виждал и очите.

Боговете нещо се интересуваха от мен.

„Ето как ще ми влязат в употреба парите за метрото“, мина ми през ума и най-после затворих телефона.

* * *

Освен секретарката в приемната чакаха още шестима. „Сигурно и те са били съкратени, помислих, след като седнах. И сега ги викат като мен. Може да е станала грешка. И да ни върнат на работа!“ Хрумването бе твърде приятно, за да се окаже истина. За всеки случай стиснах палци в джобовете си.

– Казвам се Воробъев... – опитах се да обясня, но усилвателят на пряката връзка върху бюрото на секретарката ме прекъсна.

– Воробъев там ли е? – попита някой.

– Току-що пристигна, Павел Петрович.

Секретарката ме изглежда.

– Да влезе.

– Добре.

– Зинаида...

– Да, Павел Петрович.

– Какво имам днес до обяд?

– Съвещание с представителите на директорския съвет.

– В колко?

– В дванайсет и половина.

– Отмени го. Да дойдат утре.

– Преди или след обяд?

– Решавай сама.

– Добре, Павел Петрович.

Говорителят млъкна и секретарката ме погледна.

– Ама какво стоите? Влизайте, шефът ви чака.

– Аха – сепнах се аз.

* * *

Кабинетът на боса не беше много голям. Не твърде голям, но стилиен. Не бих се отказал от такъв. С бял гранитогрес на пода.

Босът вдигна глава от купчината документи и внимателно ме изгледа. Най-дълго гледаше „докторските“ ми очила. Аз пък се вторачих в обувките си. От тях по снежнобелия под се точеше мръсна ивица кал и вода.

„Да изтичам ли при секретарката за парцал?“, прищракна в главата ми.

– Да, пролетта е в разгара си – замислено промълви босът.

Помълча, стана и отиде до прозореца.

– Но дърветата още не са се раззеленили.

– Скоро ще покарат първите листа – вметнах аз.

Продължи да гледа през прозореца. Мълчахме. Изминаха вероятно две минути. Започнах да мисля, че се отнесе около нещо лично.

– На колко години сте?

Попита ме така внезапно, че трепнах. Добре че стоеше с лице към прозореца.

– Двайсет и три.

– Колко време работихте във фирмата ми?

– Четири месеца.

– Хм, не е много.

Засмя се и най-сетне извърна лицето си от прозореца.

– Съкратиха ме.

– Тъй ли? Защо?

В гласа му прозвуча съчувствие, което ме окуражи.

– Казаха, че не съм могъл да си върша работата.

– А според вас?

– Вършех я.

Усмихна се и поклати глава.

– Преди месец и половина фирмата не изпълни договора си с италиански партньори. Не им доставихме нужното количество суровини. Струва ми се, вашият отдел се занимаваше с тази дейност?

Сърцето ми се сви. Вината за провала беше моя. Два дни се бяхме запили във вилата на един нехранимайко и не успях да окомплектовам документацията.

– Но италианците не поискаха неустойка.

– Защото подарих на президента им риболовен катер.

Нямах какво да отговоря и се взрях във върховете на обувките си. Те образуваха черна локва.

– А преди две седмици – продължи босът – имахме проблеми с правоохранителните органи.

Тук бях още по-виновен. На 23 февруари събрах състудентите си в офиса. Никой от нашия випуск не се беше устроил толкова яко. Никой не можеше да спретне подобен гуляй.

Когато в два през нощта алармата се задейства и мильовците нахълтаха, моите момчета кой знае защо оказаха съпротива. Опитах се да ги успокоя, но някой така ме фрасна по скулата, че се свестих в участъка. Както ми разказаха после, на другия ден в офиса навсякъде се въргалияли сутиени. Един даже бил върху бюрото на шефа.

– Тогава май сте се сбили с милиционерите?

– Те първи започнаха.

– Често ли се биете?

– Не особено...

– И все пак?

Беше втренчил присвити очи в мен.

– Случва се.

Наведох глава.

– Вероятно пиете?

– Аха.

– Имате и доста приятелки?

Разбрах, че съпротивата е безсмислена.

– Някои даже са проститутки – признак с въздишка.

– Сам виждате колко струвате като служител. Колко ви плащат?

– Деветстотин долара.

– Множко за толкова работа.

Пак се усмихна. Разбрах, че съм изпуснал влака. Въздъгнах тежко и двамата потънахме в дълбоко мълчание.

Той проговори пръв:

– Искате ли да изкарвате двойно повече?

Помислих, че е сбъркал думата. Искал е да каже „два пъти по-малко“ и случайно е изрекъл „два пъти повече“. Но и такава оферта за мен бе изключително изгодна. Четиристотин и петдесет зелени не се търкалят на улицата.

– Извинете, не ви разбрах?

– Двойно повече.

За минута изгубих дар-слово.

– Кой ще ми ги даде?

– Аз.

Стори ми се, че сънувам. Понякога ми се случват такива неща.

– Срещу какво?

– Това е друга тема. Приемате ли? Или да търся друг?

– Не, не, съгласен съм! Какво трябва да правя?

– Не се бойте, никого няма да убивате. Седнете, трябва да ви разкажа нещо.

Седнахме на масата и той ми предложи нещо, от което ченето ми увисна до пода.

Така увисва ченето на кучето Плуто в анимационните филми на „Дисниленд“, когато песът вижда някаква страхотия: или Мики Маус е измайсторил нещо изключително, или чипоносковците на Алвин са в действие. Няма значение. Работата беше тъкмо за мен. Ако трябва да съм честен, предстоеше ми да си клатя краката.

Щях да наглеждам сина му.

Разбрах, че босът доста се тревожи за синчето си. Хлапето или беше поизперкало, или си беше особняк. Та значи татенцето се страхуваше да не би момчето му да е станало хомо или, не дай боже, да са го придърпали в някоя секта. Не че около него се навъртали никакви конкретни педеруги, но хлапето все пак се държало доста неадекватно. Или не излизало от къщи по цели дни, без да общува с връстници, без купони, без момичета, само пред компютъра, където ровичкало нещо в интернет. Или изчезвало задълго някъде, но се връщало винаги трезво и само. Татенцето най-силно се тревожеше, че се връщало трезвено. Това му изглеждаше най-подозрително.

С две думи, искаше да го науча да пие.

Да го науча да се бие.

Да го науча да ходи по жени.

Таткото искаше да направя от сина му човек.

– Ето пари за текущи разходи.

Трупна пред мен петнайсетина стотачки. Зелени, разбира се.

– Извън заплатата. Искам само устен доклад за какво са изразходвани.

Рай. Седмият ден от Сътворението. Има всичко, а змията изкусителка още не е допълзляла. И всички ябълки са си по клоните.

– Слезте в гаража и си изберете кола. Имате ли шофьорска книжка?

– Международна.

– Добре. Отивате на този адрес. Там ще ви чакат.

Скочих и се втурнах към вратата.

– Момент!

Заковах се като ловджийски пес.

– Не попитахте как се казва.

– Кой?

– Синът ми.

– Да. Как?

– Сергей се казва.

– Много ми е приятно!

Колите в гаража изглеждаха като куклички. Можех да взема която си поискам. Само да я посоча, и веднага трябваше да ми дадат ключовете: фордове, БМВ-та, фиати и даже един „Мерцедес“.

До този миг смятах, че раят е измислен от поповете. Сега разбрах, че не биха могли да скалъпят подобно нещо.

– Ей тази – спрях, безсилен да вървя по-нататък.

Пред очите ми бе чудо, въплътено в метал. Чудо, което бях виждал толкова пъти в сънищата си. Както някога Жана д'Арк и аз съвсем ясно чух глас от небето: „Мишка! Такава е съдбата ти! Моля те, помогни на краля!“

Грамаден британски „Лендровър“ проблясваше в полумрака с никелираните си лайсни и броня. Истински звяр. Самолетоносач, тръгнал по суша. Правят ги специално за сафарита в Африка. За истински богати хора. Даже носорог невинаги може да обърне такава машина. Най-удобна е за лов на антилопи. Крайцерската ѝ скорост е като на гепард и не ѝ трябват пътища.

– Как е с горивото? – въздъгнах с последни сили.

– Догоре – засмя се дежурният механик. – Има и две туби в багажника.

Можех да потегля за лъвовете. Оставаше само да взема старата карабина „Гибс“, калибър 0,505, или познатия образец „Спрингфийлд“. Вместо тях вдясно от седалката на шофьора в уютно калъфче бе скътан луксозен мобилен телефон, а точно срещу него – телевизор „Сони“. Излезе, че на връщане дребните за метрото наистина нямаше да ми трябват.

Завъртях ключа и моторът тихо замърка като преситен котарак. И той бе доволен, че най-сетне се срещнахме. След като излязох от гаража, с истинска наслада изпръсках някакъв идидот, който с папка под мишница се шураше край дълбока локва.

Бях в превъзходно настроение. Слънцето грееше с все сила. Вrabците чуруликаха като обезумели.

Андрей Геласимов
ГОДИНА НА ЛЪЖАТА

Превод *Васил Данов*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник *Иво Рафаилов*
Предпечат *Митко Ганев*

Руска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 17

ISBN 978-619-164-104-8

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

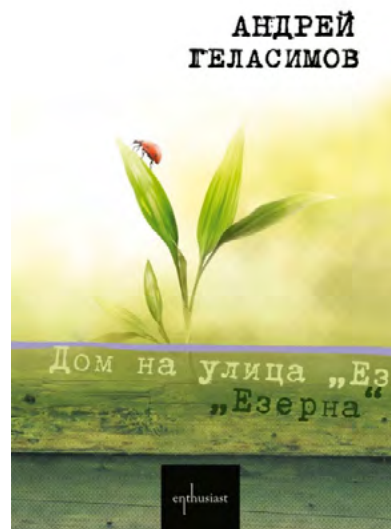
Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ ООД

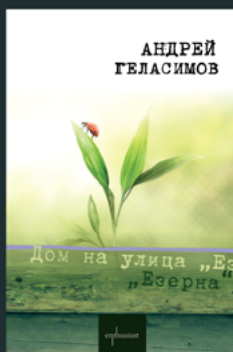
Още от автора:

Михаил Воробьев е преизпълнен с живот млад мъж с неопределено занимание, но мечтаещ за милиони. Без да се замисля особено, той плува по течението. Любител на забавленията, на питиетата във весела женска компания, Михаил не се задържа дълго на всяка по-добра работа, докато изведнъж не получава покана да поработи по призвание. Той трябва да обучи затворения и откъснат от реалността син на руски новобогаташ, който не отговаря на представите на бащата за мъж: да пие, да пуши и да се весели с жени. Михаил трябва да изпълнява и ролята на шпионин, да докладва всеки ден за настроенията и постъпките на момчето. Разбира се, нищо не е толкова просто. Престононаследникът е влюбен в приличащата на Одри Хепбърн Марина – обикновена, протичка девойка от Московските предградия. Скоро става ясно, че бащата на протичкото момиче не е толкова просто, а дебне богатия жених, като ловец в засада, за да оправи дълговете си към новоизлюпените руски мафиоти. Найвече излизат и плановите на бащата олигарх да ожени сина си за възгрозничката дъщеря на италиански министър и негов стратегически партньор.

Истинските проблеми обаче започват, когато и Михаил се влюбва в Марина и поредният забавен епизод се превръща в драма, която преобръща живота му.

www.enthusiastr.bg

9 786191 641000

Цена 15 лв.